

Dr. Kolláth György

Pár éve egy rendezetlenül maradt szerkesztői sértés miatt nem írok a Népszabadságban. Most sem tenném, de a 2005. május 19-i publicisztika /Sajó András: Hogyan (ne) készítsünk szenzációt/ engem vesz célba. Egyet sem cáfol egy másik lapban megjelent publicisztikám 27 érvéből, viszont felcímkéz: az önkényuralmi BM vezető jogászának, sportjogásznak titulál (copyright by Deutsch Tamás), hiányolja alkotmányjogi jelenlétemet. Az akadémikus leszólja az ügyvédet, kinek a nevét sem hajlandó leírni. Kétségbeesetten jogállami lázalomról értekezik, bírálja a szenzációhajhász sajtót, írása teli van egyoldalú, méltatlan személyi hivatkozásokkal. Nem intézhető el az ügy azzal, hogy tegye cikke mellé a diplomáját. A cél az oktatási miniszter tisztára mosása az érettségi botrány kapcsán. Vajon a talpnyalásban mindig a talp a hibás?

Cím
Hacsek tudja, meri, teszi

Dátum
2005.05.27.

Komolynak tűnik a filippika, mégsem vehető annak. Magyarországon akadémikus jogász professor lehet valaki, aki nem lát különbséget egyedi és normatív döntés között? Aki számára a hatóság törvényi megkötöttségei alkalmazhatatlan formaságok? Aki meglepően világos törvényt lát ott, ahol korszerűtlen és hiányos a szabályozás? Biztosan nem erről van szó. Sajó András kitűnő jogász, de most alkalmasint szolgálatot teljesít. Most igazán nem Sajó, hanem Hacsek beszél. Amint akad egy lócitrom (a botránysorozat), jön egy veréb is hozzá, akinek tetszik mindez. Ha szabaddemokrata politikust ér elmarasztalás, mindig érkezik válaszcsepés. Házinyúlra nem lőnek és másnak sem engedik meg. A (politikai) cél lám itt is szentesíti az eszközt. Néhány pszichológus a szeretet hatalmáról szól, ám itt csupán a hatalom szeretetének istenítése történik.

Ez idő tájt nem csak külsőként oktatok, hanem államvizsga-bizottsági elnökként vizsgáztatok is az ELTE-n alkotmányjogból és közigazgatási jogból. Egyetemünkön eddig nem találtam olyan tanárt, aki „méltatta” volna a miniszteri lépést. Mi több, hónapokkal ez előtt jelezték a tárcának: baj lesz. Mégsem akadt mindmáig „hópihe”, aki felelősnek érezné magát a lavináért. Szükségszerű a további hiba. Ebben a helyzetben értelmetlen felvilágosítani a közjog alapismereteiből ELTE-tanártársamat. Kár volna elmagyarázni neki pl., hogy normatív miniszteri határozat műfajilag nincs is. Hiábavaló szólnom a diákok törvényes érdekei sérelméről, mint perlési jogcímről. Esetünkben azt se tudta a tárcavezető: mit is adott ki és kiknek. Sajó cikke még a cikkben idézett kolléga, Lövétei István véleményét is „áthangszereli”, pedig az így kezdődik: „nem a határozat jogszerűségét vizsgálom, sokkal inkább azt: milyen feltételek mellett jogszerű az...miniszteri határozat”. Lövétei olyan megelőző csapás (rém)képét vázolja fel, ami a törvényben nincsen, de van például a nemzetközi jogban. Azt tartottam az ügyről, amit állítok most is: hihetetlenül nehéz, precedens-értékű döntést kellett hozni, időzavarban és rossz jogi előfeltételek mentén. Formailag volt jogcíme a miniszternek határozatot kiadni, érdemben mégis sok okból jogellenesen lépett. Határozata egy jegyzőnek is szegényére válnék, de egyelőre fejeződjék be kármentéssel az érettségi. Azután valószínűleg - és sajnos - marad olyan jog-, és érdeksérelem, amely bíróság elé kerül. Ott pedig a miniszter ugyanarra számíthat, mint a jászladányi iskola-perben. Sajó tanár úrnak pedig van egy nyilvános kihívásom: váltsunk szót a justizmordról bárhol, bármikor, sőt legkésőbb a tárgyaláson öltön talárt ő is, s védje meg - ha tudja - szíve választottját. Ha pedig szétnéz a honlapomon, képet, netán leckét kap közjogból is.